

TARTALOM

Betegengem	2
Időkörök	3
Példák megjelent cikkeimből:	4
Rózsa Sándor szupersztár	4
A hit vasárnapja	5
A tömörség temploma	6
Néhány versem	8
Koldus	8
Kobold	9
Isten tenyerén	9
Ébredés	9
Kitárt karokkal	9
Mostantól	10
Fussunk!	10
Nincs itthon tűz	10
Az életet élni	11
Menedék	11
Egyet	11
Akár	12
Kik	12
Élet	12
Egyéb, alkalmi írások	12
Találkozás a Múzsával	12
Magok	13

BETEGEN GEM

Első versem, amely megosztott harmadik díjazást kapott.

Olajként fekszem az ágyamba, ágyamba, ágyamba,
vigyetek engem az udvarba, udvarba, udvar

Barangolok kerek erdőbe, erdőbe, erdőbe,
férgek másznak ott egy nagy tönkbe, nagy tönkbe, nagy tönk

Belémbújt, anyám, a kisördög, kisördög, kisördög,
ettől meg ugyan én nem döglök, nem döglök, döglőd

Ökreim mossák a patakba, patakba, patakba
lábukat, mind szürke falatka, falatka, falat

Kapumra tűzve van liliom, liliom, liliom,
fekete kalapnak odadom, odadom, oda

Dorombbal űzöd a fecskét, fecskét, fecskét,
szememből merjél csak mélykét, mélykét, mélyké

Ketten mi indulunk kék hegyre, kék hegyre, kék hegyre,
rozsdás kés tép ott a szívedbe, szívedbe, szíved

Berregnek dögöknek madarak, madarak, madarak,
zerregnek trónoknak bogarak, bogarak, boga

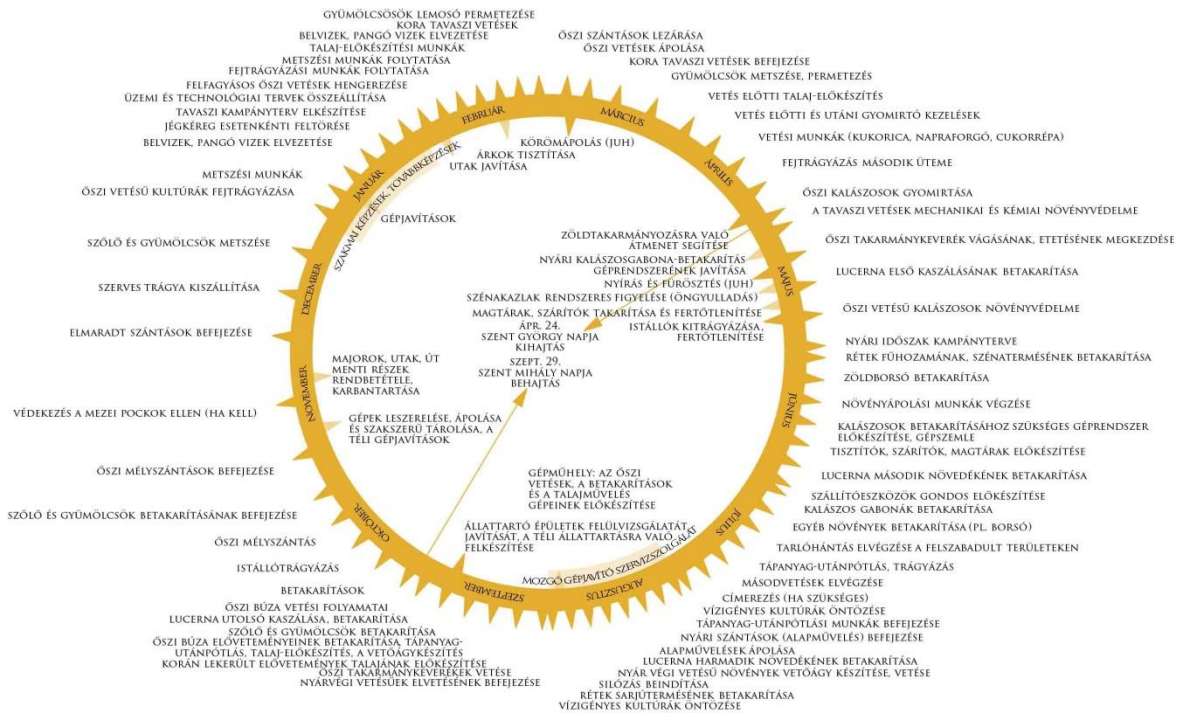
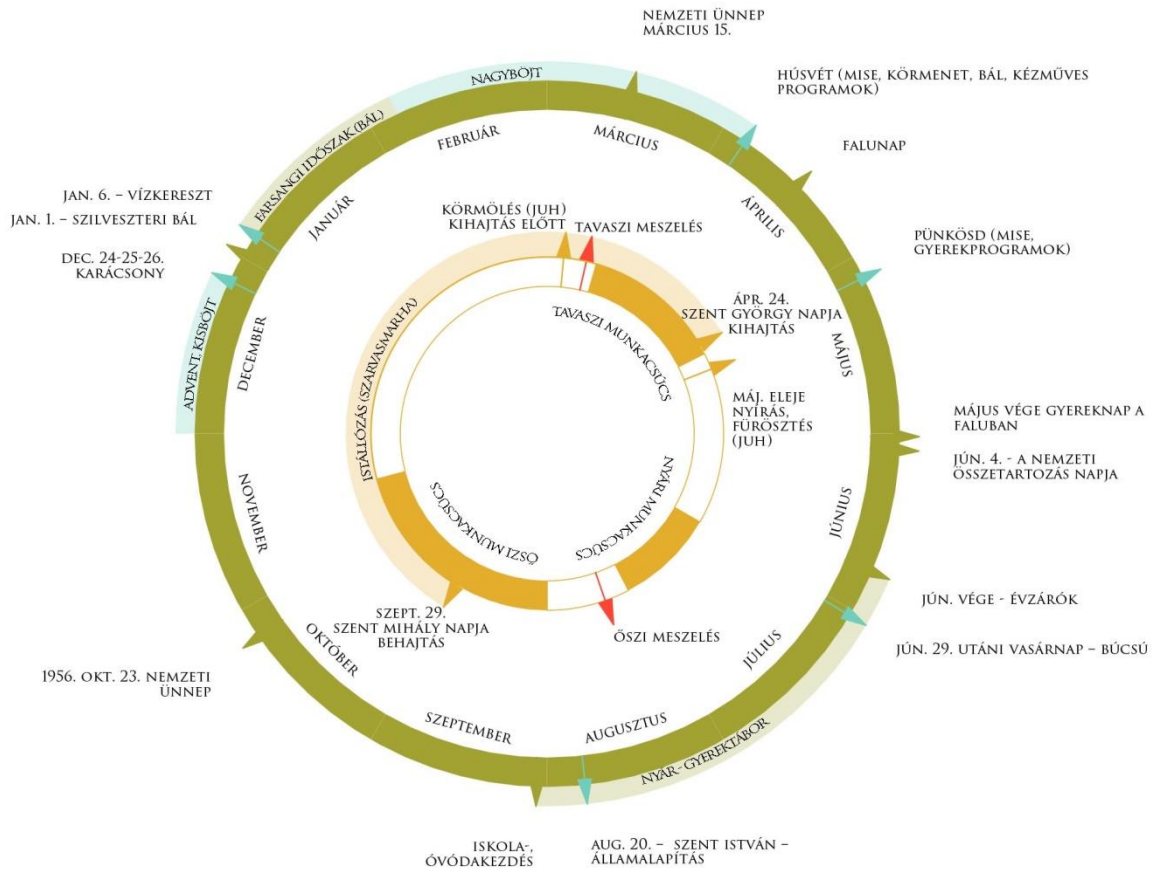
Rakjatok vissza a sötétbe, sötétbe, sötétbe,
öntsetek bele egy edénybe, edénybe, edény

Bent napfény testemet nem éri, nem éri, nem éri,
édesem, gyere, babád kéri, most kéri, már ké

Ringass el, kérlek, ne álomba, álomba, álomba,
mesélj be meleg nagy karodba, vigyázó karodba!

IDŐKÖRÖK

Egy falu évenek tevékenységei - építészeti rákészülés a diplomamunkámra.

PÉLDÁK MEGJELENT CIKKEIMBŐL:

RÓZSA SÁNDOR SZUPERSZTÁR

az Alfabír hírportálon megjelent írásaim egy darabja

A széles e hazában ismert sztárbetyár 203 éve és néhány napja látta meg a napvilágot... pontosabban a magyar pusztá sötét éjszakáját. Azon éjjel a magyarok öreg Istenének nyilaitól dörgött a messzeség. És amikor felsírt a leendő legendás betyárvezér, (a legenda szerint) egy hatalmas villám csapott a család tanyájába, ami ezt követően porrá égett.

A feszültség nem csökkent Rózsa Sándor életének egén. Csak néha bújt elő fényes napja, hogy kisvártatva újra sötét fellegeknek adja át a helyét. A lóköltőség nem volt ismeretlen foglalkozás családjában, hiszen apját éppen lólopásért ítélték kötél általi halálra, amikor az ifjú titán még kisgyermek volt. Rózsának csak egyszer jutott eszébe, hogy tisztos foglalkozásra adja végre háztetőt soha nem látott fejét: egy kovács mellé ment el inasnak, de hamar otthagya, nem hagyta nyugodni a függetlenség iránti vágy.

Már 23 évesen megismerkedett a börtöncellák kényelmével (a nomád, pusztákhoz szokott életmódhoz képest), de megszökött. Ezzel kezdődött meg legendás hosszúságúra nyúlt üldöztetése.

32 éves korában, a krisztusi kor közeledtével lelkét megmagyarázhatatlan, soha nem látott erővel feltörő javulási szándék töltötte meg, így gyorsan, mielőtt még elmúlik, sürgönyözött a királyhoz kegyelemért. Bár az útonállónak elutasításban volt része, három kerek esztendő múlva mégis megadta neki a sors, hogy bizonyítson. 1848-ben a Honvédelmi Bizottmány felmentette, neki és követőinek a forradalomban való aktív részvétel érdekében Kossuth amnesztiát adott, vége lett az üldöztetésnek, és Rózsa Sándor maga válhatott „üldözővé”. Így tetemes, mindösszesen 150 fős szabadcsapattal róhatta le tiszteletét a magyar haza oltárán. A betyárok, mint tudjuk, nem az „öltönyös menedzserek” világának képviselőit jelentek meg a harcokban sem, így különös kinézetükkel és harcmódrúkkal magukra vonták a tekinteteket, de a nyakkendőkötéshez nem szokott betyár kézen inkább ismerősen állt a bilincs, mint a tisztelegés, ezért hamar irányíthatatlannak bizonyultak, és kikerültek a regimentből. A betyárvér lecsapolása tehát nem sikerült, Rózsa Sándor pedig méltán énekelhette: „Vérdíjat tűztek ki a fejemre.” Ugyanis elfogatását akár élve, akár halva busás ellenértékkel honorálták a szabadságharc leverése után: kerek 10 000 pengővel. Földönfutó éveinek végén részletes személyleírással köröztették:

„mintegy 43-44 éves, középmagasságú, inkább kistermetű és zömök, szőke hajú, bajusza felfelé sodrott, hegyes és vereses-szőke, szeméi szürkék, tekintete komor, arcza sovány, keskeny, sápadt és foltosnak tetsző, orra bosszas, orrhükei pedig kiálló, szája széles, fogai teljesek és tiszták, álla előre álló, fülei nagyok.”

Bár fülei talán nem bölcsessége miatt voltak nagyok, Rózsa Sándor legendássá vált leleményes képességeiről. 20 éven át kergették a pusztában, bujdosott árkon-bokron, hegyen-völgyön, alföldön és síkságon át, míg végre el tudták csípni. Már életében is sok legenda övezte, és sokan ütötték nyomát bot helyett kacifántos szóbeszédekkel.

Bár bizonyos források szerint megházasodott, a „megállapodás” és a tisztességes élet még délibábjáról sem álmodott soha a betyárvezér. Élete végén 60 bűntettel körözték. Végül komája, egy bizonyos „Katona Pál” (beszédes név egy betyár elfogójaként!) és komaasszonya kerítette kézre. A nagy betyárvezért egy nyúl kerítette végül puskavégre. A rókáktól ravaszságot lesett nyúl Rózsa Sándor környékére csalt két szegedi vadászt, akik a búzatábla rejtekében heverésző markos betyárt nem kis tévedéssel nyúlnak nézvéen puskájukat neki szegezték. A betyár sem volt rest, kétszer is lőtt, bár egyik sem talált. Erre ámulást szimatolva komáját kereste fel otthonában, hogy meggyőzze a betyárbecsület létjogosultságáról. Ennek jól bejáratott évszázadok óta hatályban lévő jogszabályai szerint dulakodásba kezdtek, amiben Rózsa fegyvere

elsült, megsebesítvén komáját. Mire Katona Pál felesége ezt meghallván igaz magyar asszonyként kirohant a konyhából, azon nyomban rátelepedett Rózsa Sándor nyakára, és onnan addig fel nem kelt, amíg a pandúrok biztos szorításában nem tudta férjének megsebesítőjét. A történeésekről ilyen pontosan a korabeli sajtónak köszönhetően tudunk, hiszen ez nagy népszerűségének köszönhetően életének minden jelentősebb eseményéről tudósított, ha megtörtént, ha nem...

Így került a leghíresebb magyar betyár 1959-ben a szegedi, majd a kufsteini várbörtön magas falai közé. Kötél általi halálra ítélték, de Ferenc József engedelmével az ítéletet 15 év raboskodásra változtatták. 1864 nyarán nem kis terjedelmű betyár-portfólió készült róla a korabeli fényképezőgépek segítségével, így láthatunk róla készült képeket is a börtön magányában. Egyetlen öröme a pipa- és szivarfüst volt. Látogatói gyakran érkeztek, az ajándék füstölnivalókat fejbiccentéssel köszönte meg, egyébként a puszták népéhez méltón, ridegen tartotta magát: az ablakot hideg időben is nyitva tartotta, hadd járjon szabadon a szél, ha ő maga már nem teheti.

1868 áprilisában, Mária Valéria hercegnő születésekor általános amnesztiát hirdettek, így a sztárbetyár is megszabadult örökösnek tűnő fogságából. A betyárvezér hatalmas háláját egyenesen a királynak kívánta tolmácsolni, de Ferenc József épp Budán nem tartózkodván, Andrássy Gyula miniszterelnök előtt tisztelgett egy igencsak hajmeresztő ötlettel megfejelve látogatásának nemes szándékát: megkérte, hogy nevezze ki Csongrád megyében csendbiztosnak. Bár a kinevezésből semmi nem lett, Rózsa Sándort annál nagyobb tömeg köszöntötte Szegeden. A nép és a sajtó romantikus elképzeléseivel ellentétben a betyár meg ugyan nem javult, tovább garázdálkodott a környéken, míg újra el nem fogták, és meg nem halt a szamosújvári börtönben 65 éves korában.

A betyár kultusza azóta sem csökkent. Ásotthalmon, a Szeged környéki tanyavilág szívében róla elnevezett emlékházat találunk, illetve a fát is megtaláljuk, aminek segítségével egyszer megszökött a pandúrok elől. Július 15-16-án pedig immár negyedik alkalommal tartották meg Ásotthalmon a nagyszerű Rózsa Sándor Fesztivált.

Rózsa Sándor ikonikus alakja előtt pedig egy igazi magyar betyárballadával hajolunk meg. Küldjük mindenkinek, aki szereti a magyar betyárokat, aki nem, annak meg még inkább!

Link: https://alfahir.hu/rozza_sandor_szupersztar

A HIT VASÁRNAPJA

az Alfahír hírportálon megjelent, ünnepekkel kapcsolatos írásaim egy darabja

A hitet meghatározni lehetetlen. Hiszen épp ez a lényege, ahol a szemünk már nem lát tovább, ott a hit kezdete. És hogy meddig ér? Ha alsó korlátja van is, felső biztosan nincs, határtalan.

Egy regényben egyszer egy túlvilágjárás-jelenettel találkoztam. Bátor vállalkozás ez íróként, hiszen ki mondhatja, ismeri a túlvilágot? És nagy felelősség is ez, hisz ha valamit olvasunk róla, az óhatatlanul is befolyásolja majd róla alkotott képünket. Nagy hatású vállalkozás, sokat építhet, és sokat ronthat.

Ebben a túlviláginak nevezett jelenetben főhősünk nyomorult sorsú, börtönben ülő emberekkel találkozik. Ők azok, akiket az igazságért üldöztek. Most egy börtönben ücsörögnek, várják az ítéletet, mert akkor szabadok lesznek. Máshol szánalomra méltó, fekélyes beteget talál... „Kik ők?” – kérdezi kísérőjét. „A békeszeretők.” – szól a válasz. Majd kórház betegekkel: a tisztaszívűekkel tele, majd a csontsovány irgalmasok, aztán a kiapadt forrás körül csendben ülők: akik szomjazzak az igazságot, és végül a szelídek, akik egy hatalmas palota pincéjében várnak, ígérettel a palotára.

És az ember rájuk néz, végig néz ezen a soron, és mit lát? Nyomort és nélkülözést. (Kérdés, máshol mi várná persze.) Nem épp a legvonzóbb jövőkép. De valóságos. Mindjárt megmagyarázom.

Most egy saját értelmezését adom (amely inkább kérdés lesz, mint válasz a hallott képre): ez a túlvilágjárás a hitről szól. Mi az az erő, ami a szomjasokat a kiszáradt kútnál tartja? Mi ez az ígéret? Ki mondta nekik az ígéretet?

És valóban: gondoljunk csak a nagy döntéseink pillanataira... Akkor mi alapján döntöttünk? Az igazán átgondolt, éjjeleken át forgatott döntések. Mi járt eszünkben? Talán hasznok, pénzcsergés, jól meggondolt hazugságok? Fakó tanácsok? Kitől fogadtunk tanácsot? Előbb vagy utóbb minden anyai, atyai vagy baráti jó tanács elég az élet tüzeiben. (Persze hacsak mi nem tesszük magunkévá, mintha egészen belső lenne.) Elenyészik mint a lehulló falevél, felszárad, mint a harmat, felszáll, mint a köd. Volt-nincs, ha nem érezzük fontosnak, vagy éppen valóban nem is olyan fontos. De mi az az ígéret, ami a túlvilágra is elér? Kinek van hatalma egy ilyen erős képet adni az embernek?

Azt hiszem, ez a hit.

Ez a szép szent, szerzett indulat, „jó-indulat”. Ez mindenkinek megadatott. Mindenki érez késztetést a szívében, mint egy belső kicsi, de nála erősebb – „bíró?”; „súgó?”; „tanácsadó?” – szavát. Nem biztos, hogy mindig a legvilágosabban, a legeggyöntetűbben, a legtisztábban és a legigazabban hallja, érti. De létezik. Mindenkiben. Lerázhatjuk, eltagadhatjuk, végtelenségig vitatkozhatunk vele. De tény, hogy mind birkózunk vele. Mind folytatunk vele párbeszédet, vagy épp vitát, mindannyiunkat megsirattat vagy megnevetett néha. Letagadhatjuk, elodázzhatjuk, szétpsziológizálhatjuk, de minden csattanó pofon, minden sikertörténet és minden vakságunk ellenére a valóság az övé. Övé, aki: Van.

Link: https://alfahir.hu/2017/12/03/advent_a_hit_vasarnapja_tulvilag_igeret

A TÖMÖRSÉG TEMPLOMA

mesé, az Alfahír hírportálon megjelent írásaim egy későbbi darabja

A túloldalon aludtam. Van ott egy falu. Van több is, persze, de én most erről a faluról szeretnék mesélni. Egészen olyan, mint a többi. Innen is "minden háztetőről látni a napot", és itt is "lemérik időnként, hány kiló egy hattýú". Népe kedves, szeretnek mulatni, ülni a csendes éjszaka magaslatain, bort kóstolni a völgyi naplementében vagy éppen vihogva kergetőzni a kertben... De azért mégis van egy kis csepp különlegességük, amely azzá teszi őket, akik. Egy kis furcsaságuk, mint minden falunak. Nem csak ez ad persze formát életüknek, de most erről szeretnék mesélni.

A falulakók kedvenc elfoglaltsága a templomépítés. Rajonganak érte! Olyan ez nekik, mint a gyermekeknek a játék szeretete. Nincs magyarázata, de szerencsére senki nem is követel tőlük magyarázatot. Valójában még akkor sem, mikor a szomszéd falu lakói azt kérdezik kissé lefittyedő pittyekkel: „Dehát miért?” Mert ez a kérdés valójában még egyszer sem hozzájuk szólt, hanem a kérdezőhöz önmagához. Így nem is erőltetik meg magukat a válaszadással... És sosem unják meg! Ha megszületik egy terv, egy új ötlet – ami gyakran történik, hiszen minden lakó minden napi új és új ébredéseinek és elalvásainak ötleteiből gyúrnak, kelesztik és dagasztják egy önálló egésszé –, a falubeli gyerekek nekilátnak és megmodellezik a homokból. Akkor mindenki körülállja, aki benne épp részt venni kedvét és idejét találja, hozzászólnak, vitatkoznak, át- és átformálnak, lerombolnak és újraépítenek, míg kész nincs a maga kerekége. Aztán nekilátnak, és tervtől függően napokig, hónapokig, évekig vagy évszázadokig – De ki tudja!? –, talán évezredekig csinálják. És sosem sietnek. Hisz az életük ez. Nincs, ki szorítsa őket az alkotás édes folyamatán kívül és túl.

A környező falvak lakosai már rég kinevetik az egészet. De e falulakók, ők aztán nem! Csak legyintenek és nevetnek is a nevetővel. „Sose nőnek ki ebből!” – mondják róluk gúnyosan – „Mindig ezek a tornyok...

Mániákusok!” Persze a falulakók tudják, hogy azért hangoztatják ezt, mert nem tudják, voltaképpen miről is van szó. Hogy templomot nem csak egyféleképpen lehet ám építeni: toronnyal, n+1 hajósan. A falulakók sosem beszélnének így: „Ugyanmár! Minek? Még egyet?”

A turisták azért a szomszédoknál jobban díjazzák a nemmindennapi hobbit – ez már csak így szokott lenni –, kedvencük a gyertyaláng-katedrális, amely csak éjszaka használatos, de a lélegzetfárból emelt kápolna meglátogatásáért is kész vagyonokat hajlandók fizetni. (És kell is, hiszen ennek adott pillanatban való felépítéséhez mindig az egész falu szükségeltetik.) De a falulakók nemigen szeretik a turistákat. Inkább csak mintegy megtűrik őket. Mindig csak a maguk nyomait akarják otthagyni, mint a bekebelezés jeleit. Vinni soha nem akarnak. Tele zsákkal jönnek, hisz féltik az életüket. Aki kiüríteni egy zsebét sem tudja, hát hiába markolna, ha kifolyik ujjai között a falu java. Az öreg falulakók ilyenkor csak csóválják fejüket hosszan cuppantgatva pipájukból. „Ejj... ejj...” – mondják félig nevetve, félig keserűen.

Van égi, légi, tűzi, vízi, földi templom. Minden elemnek! Van például egy földalatti is. Azt csak néha ássák ki, mintegy véletlenül, álmukban.

De van egy templom, amin nemigen tudtam túltenni magam aznap dombontúli zárandoklatom során... Több érdekes is van, persze. De én most erről szeretnék beszélni. Titkos templom az, senki nemigen tud róla semmit. Mindig zárva van. Erdő ölelésében kis tisztás, egy pötty magaslat. Fennsík a begazosodott vadon közepén. Maga a templom már talán több ezer évet is megélhetett. Ezt rajta kívül már senki nem tudja. Kinn bronztáblán a neve: „Tömör templom. Állítva: a madarak tiszteletére.” Egyesek azt állítják, neve onnan ered, hogy belseje teljesen tömör. Nincs benne egy gombostűnyi hely sem. Felkerestem. Nagy vaskapuja elé álltam. Ódon, kissé bepókhálósodott bejárata büszkén állt előttem. Hiába próbálkoztam, nem nyílt ki. Úgy döntöttem, az éjszakát dagadozó falai alatt töltöm.

Nem aludtam valami nyugodtan. Éjjel folyton mocorgott. Mintha emésztené magát, beltartalmát, meginduló kőrepedések-rianások hangjait lehetett hallani bentről. Mintha egyszer-egyszer mondani is készült volna valamit, valami nagyon fontosat, de bennrekedt a szó, ahogy annak, aki tele szájjal próbál beszélni, de előbb üressé kell tennie a hang útját. Ilyenkor rendszerint felálltam kényelmes, meleg vackomról, robosztus szája elé álltam szelíden, a csillagfényben. De nem szólt. Nem nyílt ki. Így telt az éjszaka. Hajnalban még épp hogy ébredtem, amikor kattant, és a vaskapuk megkönnyebbülten tárták ki szárnyaikat a felkelő napra, és persze rögtön ott termett széles mosolyomra. De hamar elkomolyodtam: valóban tömör volt. Nyomasztóan tömör. Ott álltam előtte: dagadva meredezett felém önnön tömörsége. Kicsit féltem tőle, de minél többet álltam ott, a csendjében, melyet csak a madarak kísérték le, egyre ismerősebbnek tűnt, és inkább őt kezdtem el félni. Vajon mi fog történni? Olyan érzést keltett, mint mikor az ember többet eszik a kelleténél. Vagy mikor fennhéjázó beszéddel akasztja a torkán a feltoluló levegőt.

A kidomborodó kőfal kellős közepén egészen apró betűs írást pillantottam meg. Közel léptem. Ujjbegyemmel próbáltam kisilabizálni... „Vagyok a Tömör templom, kinek nincs hiányom...” De abban a pillanatban nagyot üvöltött a tömörség benne. Velőtrázó volt. A pillanat tört része alatt hátraugrottam. Szerencsém volt, mert a beltartalom, az a sok kő egymás hegyén-hátán mint haláltábori rabok, akiket kiszabadítanak a nyomorból, tolultak kifelé. Szememet le kellett csukjam a homokviharral felérő légáramlat ellen. A legapróbb törmelékavicsok erejét mint megannyi túsúrást éreztem a bőrömön. Amikor láthatólag megállt a kiömlő folyam, csend lett. A templom még egy utolsó, megkönnyebbült böffentéssel adta a világ tudtára kiürülését. Egy percig semmit sem láttam a törmelékből felszálló, kavargó, örvényekbe kacskaringó-kanyarodó portól... Aztán egyet-kettőt-hármat léptem, be a templomba. Az ablakokon átszűrődő fény megtört a szállingózó részecskéken, melyek nemrég a tömörség zsarnok védjegye alatt aludták vak álmukat. Ahogy a szél befújdogált, a feltáruuló kép lassan tisztult ki.

Tér volt belül.

Lépteim kongtak.

És a tömör templom üres volt.

Boldogan üres, szabadon üres.

Nem volt benn más, csak a kihányt kövek hiánya.

És gyönyörű volt.

Aznap lett a falu Tömör templomából a Hiány temploma. A kihányt köveket a csodájára járó falulakók hamar betaposták mindig tárt szárnyai elé a földbe, így út lett belőle, mely tárt szívébe vezetett.

És szép lassan, ezen a köves úton, megjelentek az első zarándokok. Kicsit mások voltak, mint a turisták, csendesek és tisztulni vágyók. Eljártukban a pipázó öregek nyugodtan, minden szó nélkül legeltették szemüket rajtuk. A templomot keresték, mert hiányra vágytak. És végre volt, ki vigyen a kis faluból magával valamit. Ők. Hiányt. Saját maguk és másvalakik és más dolgok hiányát.

És amikor kijöttek a kapun, és a nap kísérő érintései alatt bandukoltak vissza életükbe, boldogok voltak, mert átfújta rajtuk a szél. És szabadok, mert magukat öntötték formába.

Link: https://alfahir.hu/2017/04/14/templom_hit

NÉHÁNY VERSEM

Ugyan még nem jelentek meg, de némelyik fellelhető a Szőlőkoncert blogon.

KOLDUS

Te,
aki hetykén, nagy lobbal lépdelsz el előttem,
gondold meg, ki vagy s én ki vagyok.
Teérted vagyok koldus.

Örök számadás az élet,
de a bíró jegyzeteit a szél fújja szét.
Röplapok, sárguló röplapok a szélben,
rajtuk egy-egy vád.
Egy-egy bűnöd.
„Talán ezek nem az ördög szavai?” –
téged kérdezlek.

Utolérni bár tudnám.
Egy angyalé,
egy bukott angyalé.
És szállnak a lapok a szélben...
S mi ketten állunk e bűnesőben.

Te még hetykén,
én már merészen.

De egyszer majd a füledbe súgom:

"Képzeld,
meghaltam,
és újra élek."

KOBOLD

Szeretnék egy kobold lenni, s belebújni emberekbe.
Egészen a szívük, a mély szívük közepébe,
hadd lássam, mit rejtegetnek, mit óvón-féltőn, csendesen.
Magányukban osztozni velük, az lenne a gyógyszerem.

Simulni és óva-féltetni helyettük is lelküket,
dédelgetni, szeretgetni elhagyatott bújukat.

S ott, a szívük közepében csapra verni hordókat,
vígán lépni, mulatozni, hogy minden gond kinn maradt.

Loccsintani egymáséba jó bort bõn és bódultan,
majd visszatérni, s megfigyelni, ami csak a szájban van.

De szeretnék ölelő kart, víg kedvet, akkorát,
hogy minden embert-édes embert mégédesbben karoljak át.

ISTEN TENYERÉN

Lágyan simítja
összekucorodott önmagunk alá tenyerét,
hogy el ne találjunk esni.
Soha.

Milyen gyönyörű ez!
A szeretet meleg csendje
és telített semmije.

ÉBREDÉS

Várj egy kicsit!
Maradj veszteg.
Húnyd le szemed,
És nézz arcába annak,
Aki teremtett.

KITÁRT KAROKKAL

Kitárt karokkal heverek a szeretetben.
Álmodom
és álmodtatom.
Rémes álom ez,
most virágfényüldérces körhinta-álom.
Sötét vakítás.
Elenyészet.
Uram, nagyon kérlek, ments meg!

Kezem, kérlek, vond fel markodban.
Szívem, kérlek, szorítsd akkorára, amit el kell, hogy viseljek.
Szememre nyugtató csókot ha adnál, egy Atyait,
minden keservet felednék melegségétől.

Maradj velem,
szeress
és védj meg.
Oly kicsiny vagyok.

Harmatnyi létem
Rajtad mint fűszálon,
Atyám,
Rajtad
csillogjon,
dagadjon
és száradjon fel.
Ámen.

MOSTANTÓL

Tükrökként egyre-másra egymás felé fordulunk,
„Szeretlek. Nagyon szeretlek” – így istenhozzádolunk,
ő az ég fényében, én az árnyék melegében,
és jóllakunk egymásból,
hogy holnap reggel megint éhesen láthassuk egymást.

FUSSUNK!

Ez a szép képem,
amit őrzök.
Futunk.
Sokan,
mind.
Körbenézel,
melletted barátok
és ellenségek.
De ezt most már
senki nem méri meg.
Mert oly vonzó!
Milyen szép!
Mind futunk a fény felé...

Gyönyörű esténk van,
teliholddal.

NINCS ITTHON TŰZ

Nincs itthon tűz. Rápatintani.
A viasz mindig túlcserdul a peremen.
Bárcsak lenne türelmem ábrándozni.

Másokról hangulatborotvával a kedélyüket lehántanám.
Talán észre sem vennék.

De nincs. Nincs itthon tűz tisztítási-tani.
Talán a könyvekben, a betűk között.
Köztük. Köztünk, betűk között.
Kérjük, helyezze magát kényelembe egy betűként bétától psziúg.
Igen, a fennmaradó kettő már foglalt.
És most mondja el, mit érez.

AZ ÉLETET ÉLNI

Hogy az életet hogy kell élni, nem tudom.

Csak megyünk,
együtt,
ünneplőben,
egy nagy hegy felé.
Út közben borral kínáljuk egymást.
kinek az erőért,
kinek a jókedvéért,
kinek hogy bátorságot öntsünk a szívébe.

Éjszaka megállunk és pihenünk.
Mindenki akit szeret, megsimogatja,
és szemhéjára pusztit nyom a nyugodalmas éjszakáért.

MENEDÉK

Nem feneketlen gödre,
nem csomója a hajban,
hanem menedéke,
finom fokú fésűje lenni másnak, másoknak, a másoknak.
Segíteni, "gyengéden megjelenni mindenütt",
nem törődni azzal, ami a vesződségből jön,
és amiből vesződség születik.
Csak felemelni a másik kezét,
szép közlőrlől megnézni,
kezet csókolni...
„olyannak lenni, mint Isten mosolya.”

EGYET

Tükörbe nézek.
Szememben a valóság.
Visszfényként csillámlik.
Tündököl ezernyi ember lelke.
A valóság bőséges,
de világot csak egy gyűjthat a sűrűben.
Ezt az egyet,
ezt,

csak ezt.

AKÁR

akár itt is állhatott volna
semmiben sem lehetünk biztosak
de ebben az egyben
akár itt is
aranyfénye vakít
a ténynek
a nagyváros mellett
a koszos kockakövön

KIK

Kik vagyunk mi egyáltalán, Uram?
Összeaszunk a nap alatt,
testünk éhezi ifjú múltja erejét,
lelkünk pedig szomjazza az igazságot.

Egy kancsó friss kútvíz oltja a szomjot.
Ha meleged van, menj árnyékba.
Isten szerette a világot.
„És vágyott már rá velük a vacsorát elkölteni.”

ÉLET

Meghallgatni,
belenézni,
beleülni,
belemerülni,
és onnan kihúzódni
a fényre.

EGYÉB, ALKALMI ÍRÁSOK

TALÁLKOZÁS A MÚZSÁVAL

*Építészeti munkáim során megismertem néhány neves borászt. Az ő világuk, világlátásuk is inspiráló közeg volt számomra.
Így készült ez az alkotás az Árvay Pincészet Múzsa című borával való közeli találkozás nyomán.*

Erre igazán nem számítottam. Nem gondoltam őszintén szólva, hogy bor lehet ilyen finom. Nem is finom... Egyszerű szó! Hogy ilyen színes világot mutathat meg magából, ha az ember egészen odaszenteli magát az apró kortyoknak.

Pirosság... Hát persze! Teljesen egyértelmű! A múzsa!

Az egész világ kinyílik. Apró mozaikablakok nyílnak rajta, amik bármelyikén újabb és újabb dimenziók, újabb színek bomlanak ki. A nagy szürkeség a teljes szivárvány szín pompájával áll újra élénk. S élénk hangon dúdolni, majd - ha bíztatjuk és szívélyesen fogadjuk - fennszóval énekelni kezd.

Ez a bor azon ritkák közé tartozik, amely a borongós kedvűnek is ajánlott. Minden bánatot meggörcsít, majd felszív ugyanis. Akár az égis erő fa a nedveket. Valami magasabbat, valami nemesebbet formál belőle saját táncoló testén át.

S azon már nincs is mit csodálkozni, hogy a hold fénye megerősödik, a csillagoknak pedig ezer ága nő fogyasztásakor... Csak mintegy mellékhatásként. Minden megáll egy szembogárkutató pillanatra, majd egyre több és egyre szebb és egyre mámorítóbb... Mozdulatlan tánc, csillogó, gyönyörű vörös lángok. És mégis nyugodt, és még mindig biztató. Igen. Minden pillanatát ki kell élvezni. Mert talán ez is része annak az egy nagynak, ami egyszer majd elkezdődik és onnantól már soha nem ér véget.

Ez az íz... Édes és tele étellel... Hiába: hisz "Íz, szín, tűz vagy a borban, ha hegyaljai termés"... Mesteri mív!

Hamvas Béla után szabadon azon gondolkodtam, milyen férfi volna. Bonyolultságában csodálatos férfi ő. Mindig szeretően fogadó, mindig nyitott, és tele szívű, akinek van miből adni és kifogyhatatlan forrásai a végtelenből tetszenek fakadni. Ámítás? Csak ő tudja, mi a titka, és persze a Gazda.

Maga mögött épp annyi ízt hagy még hátra, amennyi a következő találkozóiig már éppen nem elég.

Hogy milyen bor a Múzsá? Hm... Lássuk csak... Még egy pohár segítséggel talán...

Erre igazán nem számítottam. Nem gondoltam őszintén szólva, hogy bor lehet ilyen...

MAGOK

Sehol meg nem jelent, kedvtelésből és szójátékból született szimbolikus írás.

- Maguk Magok! Most csak magunk vagyunk! Egymagunk! – kiáltozta éneklő hangon a juharmag, miközben széles propellerként leereszkedve érkezett a kiszáradt, szikes talajra a több ezernyi mag közé. – Maguk milyen magok? És itt milyen? Mit csinálnak itt egymaguk? – turbékolta tovább, miközben szemmel láthatóan nagyon ön·mag·a volt.

- Itt? Semmit... Szikkadunk. Elaszunk a napon. – válaszolt elkeseredetten egy csonthéjas rekedt hangon.

- És az eső? Itt mikor jön? – kérdezte kíváncsian a juharmag, miközben egy fuvallat földre fektette sárgásbarna szárnyait. Messzi tájról érkezett, a reménytelen vidámság még visszhangzott benne. Legalábbis így tűnt a körülálló-fekvő magok számára.

- Eső? 10 évenként szokott lenni... de már nem esett vagy 12 éve. Nincs remény... - válaszolta komoran a nagy csonthéjas, és bámult tovább mag·a elé, ahogy szokott, a mag·a módján.

- Ó! Dehogynem! 12 száraz év? Ugyan! Mikor van most? Összegyűlünk ide imádkozni, mink, mindannyian kiszáradt mag·unk. Aztán előbb vagy utóbb, 10 év vagy 15 év múlva, de jönni fog! Hisz különben miért is lennénk itt? – kérdezte a kis juharmag, úgy téve, mintha meglepődne, és valójában mag·a is kicsit úgy érezte, most gondolja ezt először.

- Hát ez az! Minek is?

- Miért másért, most még mag·ázódunk, de amikor eljön az égi áldás, megázunk, és akkor mind tegeződni fogunk, mert igazán, mélyebben ismerjük meg egymást, akkor feltörik csonthéjunk, és három nap alatt az egész táj virágba borul. Gyönyörű lesz! Jön a víz, ami igazán tudja, mi rejlik bennünk, itt lesz és segít, mindenkiéből azt hozza majd ki, ami benne és csakis egyedül benne volt. Mindenkinek a mag·ántulajdona kerül megosztásra, napvilágra, mindenki gyönyörűségére. Héjünk

megpattan, felreped, és lágy növésnek indulunk majd az ég felé. Nagyon-nagyon-nagyon magasra! Fantasztikus lesz! Úgy várom! Mag-a is várja? Mag-ából például, látom ám a csonthéjának ízesülését, mély bíborszínű nagy szirmok nőnek majd ki. – mondta a kis juharmag és szinte már könnyezett volna, ha maradt volna benne némi nedvesség - Az aztán nem lesz mag-ánügy! Lenyűgöző lesz! Szinte már most lá... - a kis juharmag nem tudta befejezni a mondatot, mert egy kövér esőcsepp hullott rá.

- Jaj! – kiáltott ocsúdva – De hideg! Juj, de jó! – meglepődve örvendezett, kissé pattogva már a víztől. Nyiladozott...

Az első kövér csepp betérítette a kis juharmag feje búbját, és róla lassan szivárgott le a száraz talaj repedéseinek oldalán az ismeretlen mélybe. Lassan, megfontoltan, mégis üdén csordogált, ahogy a kövér, olajos aszúcseppek szoktak a pohár falát vidám lomhaságukban lecsorogni.

- Ez az! – kiáltott a juhar mag-ánkívül– Most! Jöjjön!

A csonthéjas hallgatott, pedig egyik csepp a másik után, egyre gyakrabban és egyre gyorsabban... – már az ő fejére is hullottak az égi vizek.

- De mi van, ha most kibújok, s aztán el is áll, a nap gyorsan kiszárítja kicsi csírám, és nem lesz semmi belőlem? - nagy nehezen, rekedt-kopottan szólalt meg végül – Félek! Azt hiszem, inkább bennmaradok...

- Gyere! Ez az! Most! Ez az a pillanat! Most van most! – már tegeződött a kis megázott mag.

Egyszer csak az öreg csonthéjas is megpattant... elindult az úton. Úton az ég felé. És valóban: mély bíborszín virága minden kiránduló számára szemet gyönyörködtető volt a bomló tavaszi virágmezőn.

2019. ÁPRILIS 30.

Beér Bernadett